

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania J. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o prawo do renty inwalidy wojskowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 30 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J.G. od wyroku z dnia 10 czerwca 2015 r., którym Sąd Okręgowy w L. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 13 czerwca 2014 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, przez oparcie orzeczenia w zakresie braku związku ujawnionego w 2014 r. schorzenia w postaci guza mózgu okolicy czołowej z doznanym w trakcie odbywania czynnej służby wojskowej w 1972 r. urazem głowy okolicy czołowej, o orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i opinie powołanych w sprawie biegłych, w sytuacji gdy zgodnie z powołanym przepisem jedynym organem kompetentnym do ustalenia związku

zranień, kontuzji, innych obrażeń lub chorób ze służbą wojskową są wojskowe komisje lekarskie, co skutkowało wydaniem orzeczenia z pominięciem obligatoryjnego uprzedniego rozstrzygnięcia organu wojskowego.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sprawy Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem w sprawie istotnego zagadnienie prawnego, czy w świetle art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, wydanie - w sprawach o ustalenie prawa do renty inwalidy wojskowego - orzeczenia przez właściwą wojskową komisję lekarską co do związku ujawnionego schorzenia ze służbą wojskową, w sytuacji, gdy ujawnienie schorzenia następuje po upływie znacznego okresu czasu od wydania poprzedniego orzeczenia przez organ wojskowy, ma charakter obligatoryjny, czy też sąd rozpoznający sprawę o prawo do renty inwalidy wojskowego może w takim wypadku oprzeć swoje ustalenia w oparciu o orzeczenia lekarzy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub biegłych lekarzy sądowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na

uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004, nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przede wszystkim nie wykazuje, jakie znaczenie dla wyniku sprawy miałyby mieć sformułowana przez niego wątpliwość. Zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego: 1) w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju; 2) w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej. Uzasadniającą prawo do renty inwalidy wojskowego niezdolność

do pracy musi być zatem następstwem konkretnego naruszenia sprawności organizmu (choroby, urazu) powstałego w czasie odbywania czynnej służby wojskowej, które spowodowało tę niezdolność do pracy jeszcze w czasie służby albo nie później niż w ciągu 3 lat od zwolnienia z jej odbywania. Zawsze chodzi więc o niezdolność do pracy spowodowaną tylko takim naruszeniem sprawności organizmu, które pozostaje w wynikającym z art. 30 ust. 1 ustawy związku czasowym z odbywaniem czynnej służby wojskowej. Inaczej rzecz ujmując, prawo do renty inwalidy wojskowego przysługuje jedynie takiej osobie, która jest niezdolna do pracy z powodu choroby lub urazu, które powstały w czasie odbywania służby wojskowej i które doprowadziły do powstania niezdolności do pracy w czasie służby lub nie później niż w ciągu 3 lat od jej zakończenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013 r., III UK 140/12, LEX nr 1619372 i powołane w nich orzeczenia).

Ze stanu faktycznego stanowiącego podstawę zaskarżonego wyroku wynika, że: orzeczeniem garnizonowej komisji lekarskiej z dnia 12 grudnia 1972 r. stwierdzono, iż rozpoznany u skarżącego niedowład połowiczny prawostronny po świeżo przeżytym stłuczeniu mózgu pozostaje w związku ze służbą wojskową; w okresie od 21 grudnia 1972 r. do 31 lipca 1984 r. skarżący był uprawniony do renty inwalidzkiej trzeciej grupy w związku ze służbą wojskową z powodu tego schorzenia; niezdolność skarżącego do pracy z uwagi na schorzenie o charakterze nowotworowym powstała dopiero w 2014 r., a więc po upływie 40 lat od doznania urazu i zwolnienia z odbywania służby wojskowej oraz blisko 30 lat od ustania inwalidztwa spowodowanego urazem.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.